38 Prilika o usmiljenem samarijanu

Dvanajsta nedelja po Binkoštih

Luka 10, 25-37

Tedaj je vstal neki učitelj postave, in da bi ga preizkušal, mu je rekel: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« On pa mu je dejal: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?« Ta je odgovoril:»Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.« »Prav si odgovoril,« mu je rekel, »to delaj in boš živel.« Ta pa je hotel sebe opravičiti in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji?« Jezus je odgovoril: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli. Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo. Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil. Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Naslednji dan je vzel dva denarja, ju dal gostilničarju in rekel: »Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.« Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?« Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in delaj prav tako!«

10. april 1872

Ti verzi vam pripovedujejo priliko o dobrem Samarijanu S tem zelo očitnim opisom Sem želel odgovoriti farizejevemu vprašanju: "Kdo je moj bližnji?", ter mu pokazati, kdo je njegov bližnji in kako se mora druga zapoved ljubezni 'Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe!' tolmačiti v duhovnem smislu.

Ljudje so vedno precej razlikovali ljubezen do bližnjega, bratsko ljubezen in ljubezen do soseda, kar se vse staplja v eno ljubezen.

V tistem času, ko Sem to priliko podal, so zaradi razlikovanj med kastami in družbenim položajem, kakor tudi zaradi javnega mnenja, bili ljudje še vedno zelo daleč od tistega, kar Sem želel, da razumejo v Moji zapovedi: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!" To je postalo očitno ob farizejevem vprašanju, kdo pravzaprav je njegov bližnji. Torej Sem moral s primerom pokazati, kdo je bližnji vsakega posameznika. Na ta način ni bilo nobenega dvoma več o pojmu "bližnji" in o udejanjanju ljubezni do bližnjega, kajti samo od dobrohotnosti ali dobrih želja nima niti bližnji, niti človeštvo in še najmanj Jaz, nobene koristi v vsakem pogledu.

Čeprav je bilo že veliko napisanega in rečenega o tej drugi zapovedi ljubezni, je le nekaj ljudi dojelo ljubezen do bližnjega ali kdo pravzaprav je njihov bližnji.

Na splošno so prišli do zaključka: "Celotno človeštvo je moj bližnji in postava, da naj ljubim mojega bližnjega,kakor samega sebe, tudi določa mero ljubezni."

Čisto pravilno, pravim Jaz, vendar je pomembno vprašanje: Na kakšen način je celotno človeštvo ali vsakdo moj bližnji, in kaj pomeni ljubiti samega sebe - pazite na

to - v pravem obsegu?

V teh dveh pojmih leži ključ do Mojega Kraljestva in Sem potemtakem izmed vseh mogočih zapovedi, napravil to zapoved ljubezni do bližnjega za drugo glavno zapoved - in to ne samo za vašo zemljo, temveč za vse svetove, celo za veliko duhovno kraljestvo.

Predvsem je to zapoved ljubezni, kajti brez ljubezni ni topline, brez topline ni življenja, brez življenja ni stvarjenja. Ljubezen je najodločilnejša vzbujevalna sila, ki vzpodbuja k dejavnosti in dejavnost, glede na njo, proizvaja toploto. Toplota - odraz gibanja, nihanja - se izraža kakor življenje, in življenje je "bivati", "obstajati" in "minevati", kot vidni znak življenja ali stvarjenja v vsej nedeljivi celoti.

Ljubezen povišuje vsa bitja, ki jo čutijo in uporabljajo do drugih. Brez ljubezni ne bi obstajala nobena duhovna palica za dejavnost; brez ljubezni ne bi mogel obstajati Jaz, niti nobena ustvarjena stvar, ki bi lahko bila stalna.

Kakor je ljubezen v Meni ustvarila Moje duhove, vsa živa bitja, in celo materijo, vse to objema z enako vnemo, prehranjuje, vzdržuje in vodi k najvišjemu duhovnemu cilju, k popolnosti najvišje ljubezni, - tako naj bi tudi človek objemal svet, v katerem mora živeti, z enako ljubeznijo. Vse, kar je ustvarjeno - porojeno iz ljubezni in z Mojo Božjo ljubeznijo - je nenehen dokaz, da Sem ljubeči Oče samo takrat, ko Moja ustvarjena bitja, Moji bližnji, izvajajo svoje dolžnosti, namreč prostovoljno in ne pod prisilo. Prosta volja povišuje ustvarjena bitja v nasprotju s tistim bitjem, ki ga vodi nagon in je prisiljeno k določenemu načinu delovanja.

Ta ljubezen, ki prežema vse, naj bi bila splošno veljavno merilo ljubezni, ki naj biva v vsakem človeškem srcu in kot stalen spomin na višji izvor, naj vlada vsem mislim, besedam in dejanjem. Ta ljubezen, kakor tudi Moja, naj ne bi imela nobenega drugega namena, kakor da deluje v korist svojega bližnjega in bližnjih bitij. Seveda, ne more se ustreči vsem zahtevam bližnjega, temveč se jih mora tudi zavrniti, če bi njihova izpolnitev povzročila več škode, kot koristi.

Poglejte Mene! Vse vas ljubim z ljubeznijo, katero ne morete niti dojeti, niti vračati, vendar kljub temu ne rečem 'Da' vašim številnim prošnjam, - večkrat celo 'Ne'. Zakaj? Ker velikokrat želite stvari, ki bi vam škodovale. In čeprav bi vam to zavrnjenje prineslo trpljenje in težavno prebijanje, nesrečo ali izgubo vaših dragih, je še vedno izraz ljubezni, ljubezni vašega nebeškega Očeta, ki je vse ustvaril za vas, veliko pretrpel zaradi vas in vrača nehvaležnost, posmeh in nepriznavanje z blagoslovom.

To vam kaže na to, kako je potrebno razumeti ljubezen, če naj vodi k dobremu, namesto k zlu. Na takšen način razumite ljubezen do vašega bližnjega. Tako, kot človeški oče ne odobri svojim nezrelim otrokom vsega, kar ti želijo v njihovem

pomanjkanju razsodnosti, temveč imajo vedno na umu višji namen vzgoje, se tudi vi obračajte k svojemu bližnjemu z dobroto, če ste prepričani, kot lahko sami ocenite, da to ne bo prispevalo h kakršnikoli pregrehi ali vzpodbujalo lenobo namesto pridnosti vašega bližnjega.

To je oblika ljubezni s katero vladam svetu iz Moje modrosti. Tako naj bi tudi vi omejevali in nadzorovali z vašo razumsko močjo vaš impulz za pomoč, da vaši najplemenitejši nameni ne bi imeli nasprotnega učinka.

Naslednja točka, ki se mora pretehtati je : "Ljubite svojega bližnjega kakor samega sebe!"

Tudi to se lahko tolmači na toliko načinov, kolikor je duhovnih stopenj v človeškem značaju, začenši s samo odpovedovanjem do skrajne sebičnosti. In tukaj se pojavlja vprašanje: "Kdaj je moje samoljubje upravičeno, ter uporabno za mene in za druge?"

Samo, ko bo podan odgovor na to vprašanje, bo postalo jasno, katera ljubezen se mora izvrševati in kako. Lahko vidite, strogo vzeto, da imajo besede "ljubezen" in "sami sebe" čisto drugačen pomen, če se na njih gleda površno.

Pomen samoljubja vam mora biti popolnoma jasen; morate vedeli, kaj naj bi v sebi ljubili in kako. Samo takrat boste lahko prenašali vašo ljubezen na druge ali boste zmožni oceniti, s kakšno ljubeznijo boste obravnavali druge.

Nagon samoohranitve za ohranitev posameznikovega življenja in ga narediti udobnega, koliko je to mogoče,je vsajen v vsako človeško bitje. Ta nujen nagon za ohranitev zunanje lupine ali ovoja duhovnega človeka, je moral biti vsajen globoko v človeško notranjost tako, da ne bi, kadarkoli bi bil v življenjskih težavah, skušal ta nagon zatreti in odvreči svoje telo; preden bi notranji človek dozorel.

Ta nagon samoohranitve je tako močan in nujen, da samo ljudje, ki ne upoštevajo ničesar duhovnega, ki nimajo nobenega zaupanja in vere v resničnem pomenu besede ali so oslabljeni zaradi napačne filozofije življenja ali duhovne motnje v njihovem življenjskem organizmu, lahko pridejo v stanje v katerem uničijo svojo globoko vsajeno ljubezen do življenja in končajo svoj obstoj prej, kot je to določeno v načrtu Mojih Božjih, vsepovsod veljavnih zakonov.

Duše takšnih samomorilcev bodo imele veliko bolj naporno pot k popolnosti v onostranstvu, ker niso še dozorele, ko so zapustile ta svet in vstopile v onostranski svet.

Druga oblika samoljubja je višjega značaja. To je nagon po ohranitvi in po duhovni popolnosti. Človek želi prilagoditi svoj duhovni jaz toliko, koliko je to mogoče, Njemu, ki je vanj vsadil iskro duhovne zavesti, ter ga s tem povzdignil visoko nad materijo in

ga postavil na mejo dveh svetov tako, da s fizičnim telesom pripada materiji in z duhom-duhovnemu svetu.

Pomanjkanje ali preveliko samoljubje je lahko prisotno tako v materialni, kot tudi v duhovni naravi človeka.

Pomanjkanje materialnega samoljubja se izraža, ko je nekdo sit življenja. Takrat fizični nagon samoohranitve oslabi v tolikšni meri, da takšna oseba pogosto uniči svoje fizično življenje, kadar njegovo zemeljsko življenje naleti na nekatere manjše težave. Takšno stanje je pogosto posledica napačne vzgoje z nevero v Boga ali v življenje duše po smrti, ali pa zaradi duševnih motenj.

Druga skrajnost je preveliko samoljubje. Upoštevajoč samo svoje telesno ugodje, kot najpomembnejši dejavnik v življenju, se človek vdaja samo osnovni sebičnosti oziroma egoizmu. Uporabi vsa razpoložljiva sredstva, da doseže svoj namen. Za njega ne obstaja nič drugega, kakor samo njegov lastni jaz ali ego, zanika vsako obveznost ljubezni do bližnjega, temveč je vedno sam sebi svoj lasten bližnji. Takšni ljudje so na najnižji duhovni stopnji, ker se izogibajo vsem bojem in žrtvovanjem. Želijo si samo uživati in uporabljajo vsa sredstva - bodisi, da so dovoljena ali nedovoljena, zakonita ali nezakonita, Božanska ali satanska - da dosežejo svoj cilj. Takšno samoljubje popolnoma izključuje vsako ljubezen do bližnjega.

Samoljubje je lahko tudi, če nekdo stremi k vzgoji in popolnosti svojega notranjega človeka, samo zaradi samega sebe tako, da zanj kmalu postane njegovo telo breme in bi se ga želel znebiti čim prej, kot je to mogoče.

Tukaj imate dve skrajnosti: Pomanjkanje in višek samoljubja tako v materialni, kot tudi v duhovni naravi človeka, Če naj vseeno krmari po srednji poti, kjer mu ni dovoljeno, da se preveč približa eni ali drugi skrajnosti, se pojavi vprašanje, kako naj to vpliva na ljubezen do bližnjega, katero naj bi vodilo samoljubje.

Tudi tukaj velja enako, kar Sem obrazložil že na začetku; zmerna ljubezen, vodena z razumom, ki ima nenehno v mislih dejanski duhovni namen človeka in cilje njegovega zemeljskega življenja, krmari samoljubje v takšni smeri, da ne trpi telo; ali da bi ga v razvoju celo oviral vpliv duha, ali da bi bil duh oviran zaradi vpliva telesa. Človek naj vedno ima na umu, da mu je njegovo telo zaupano in tako kot bo nekoč moral odgovarjati za svojo dušo, bo tudi vprašan: Ali si vedno uporabljal svoje telo za to, za kar je bilo namenjeno ali si ga zlorabljal? Tako človek ne bo samo odgovoren za svojega duha in sposobnosti, ki so mu zaupane, ampak istočasno tudi za svoje materialno življenje.

Oba, duh in telo naj se uporabljata, vzgajata in nadzirata na takšen način, da se Jaz, Dajalec, upoštevam v vsakem dejanju, ter ga s tem označim z žigom Božanskosti.

Takšen način razmišljanja, izvajanja in delovanja naj bo tudi pravilo za način, kako izpolnjujte ljubezen do svojega bližnjega. Ta ljubezen bo dopustila bližnjemu vse, kar je dobro, dokler je v skladu z Mojimi lastnimi duhovnimi načeli.

Predvsem mora človek prepoznati v samem sebi to, kar je zmožen narediti z namenom, da bi lahko presojal zmožnosti drugih. Naučiti se mora, da v sebi razlikuje dobro od slabega. Naučiti se mora, kaj koristi ali škoduje duhu in kaj telesu, preden drugim uslišite iz slepe ljubezni tisto, kar jih lahko celo uniči, namesto da bi jim pomagalo pri doseganju višjega cilja.

Potemtakem, predvsem krotite samoljubje! Če ga obdržite v primerni meri, vas bo najbolje vodilo k ljubezni do bližnjega. Samo od tam, kjer vladajo jasne predstave, lahko izidejo veljavni učinki; drugače boste tavali v temi in napačno razumeli ali zlorabili svojo ljubezen v škodo drugih. Vsepovsod v svetu so skrajnosti škodljive in ne vodijo nikamor, bodisi v ljubezni ali sovraštvu, v dajanju ali zavračanju, v govorjenju ali tišini brez besed.

Torej, karkoli že delate, imejte vedno v mislih vaš višji namen in ne pozabite, da ste ljudje in ne bogovi in da preveč, kakor tudi premalo ljubezni do samega sebe lahko prav tako vodi k slabim izidom tako, kot tudi previsoki ali prenizki pojmi o ljubezni do bližnjega lahko temu prej škodujejo, kakor koristijo.

Najprej prepoznajte svoje lastne slabosti zato, da bi bili lahko strpni do drugih. Preizkušajte, ali bi uslišanje zahteve imelo dober ali slab učinek na vas same in nato v skladu s tem izvajajte vašo dobrodelnost, ter vaše žrtve do vašega bližnjega. Nikjer drugje se ne more narediti toliko škode,ko se predstava o ljubezni do bližnjega obravnava dobesedno.

Glejte, Sam Sem vaš bližnji in delam vse, da vas naredim za Moje bližnje, za Moje brate in sestre, celo za Moje otroke. Vendar ne glede na Mojo ljubezen in modrost, nisem pripravljen dati ljudem vsega, za kar Me prosijo v njihovi nezrelosti zato, ker Jaz; kot duh, kot Najvišji Duh, najbolje vem, kaj je dobro za Moje otroke, Moje duhovne brate in sestre, ker jih želim vzgojiti in ne pokvariti.

Torej se od Mene učite, kako držim skupaj Moje celotno stvarstvo, ter vodim vse njegove dele k velikemu cilju odrešitve od materije. Takrat boste gotovi, da ste našli pravo pot med dajanjem in prejemanjem,uslišanjem in zavračanjem. Takrat bo druga velika zapoved ljubezni našla svoj duhovni izraz ne samo v besedah, ampak tudi v dejanjih, če boste naredili svojemu bližnjemu to, kar bi vi - če bi bili v enakem položaju, kakor vaš bližnji - kot duhovna bitja, pretehtali kot najboljše za vas.

Spoštujte duhovno vedno bolj kot vse drugo, v njem morate iskati izhodiščno točko za vsa vaša dejanja tako, da bodo v skladu z Mojo veliko zamislijo stvarstva, da vas

lahko oplemenitijo in povišajo tako, da boste vedno bolj in bolj razsvetljeni, da boste lahko spoznali Mene, vašega najbolj ljubečega Očeta, ker namreč želim biti vsem vam, vaš duhovni Vodnik, Vodja in Oče. Amen.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige